

díž že se narodilo živé a teprve později zemřelo. Podle znaleckého posudku nezemřelo sice dítě následkem utopení udušením, ale zemřelo následkem chladu, kterému bylo vystaveno v lednové noci, když se narodilo a bylo ponecháno beze všeho opatření. Poněvadž mrtvolka byla ve značném stupni rozkladu, nedaly se již na ní nějaké známky násilí zjistit.

Tomčalová se pak přiznala, že při porodu nechala dítě zahynout opomenutím pomoci, potřebné při porodu, a byla odhodlána dítěte se stůj co stůj zbavit. Nechala dítě po porodu ležet nezakryté na slámě asi hodinu a když zpozorovala, že je studené, položila je na zem, aniž je něčím zakryla. Nechala je tak ležet do rána a ráno je hodila do strouhy.

Poněvadž se posudky lékařů rozcházel, odpověděli porotcové na otázku viny toliko šesti hlasy kladně. Tomčalová byla proto osvobozena.

*

Krmil dítě hřebíky.

O neobyčejné zvrhlosti pachatelově svědčí případ, který uh.-hradištská porota projednala jako poslední: Pro zločin nedokonané vraždy úkladné byl žalován 24letý čeledín Ant. Flajzar z Bohuslavic. Tento učinil si známost s hezkou dívčicí, Annou Brunclíkovou. Poměr nezůstal bez následků a jmenovaná dala 12. března t. r. život zdravému chlapečkovi, jenž však zdál se býti nemanželskému otci Flajzarovi zbytečnou přítěží a proto se rozhodl, že dítě sprovodí se světa. Vražedný plán provedl tím způsobem, že dne 18. dubna a po druhé dne 9. května t. r. při návštěvě své milé v Čejkovicích dal útlému dítěti násilně spolknouti asi 6 hřebíků, kterými se přibíjejí gumové podpatky. Když takto dítě „pochoval“, odešel a čekal, „jak to s děčkem dopadne“. Dítě po odchodu otce-zvířete bylo stíženo strašlivými bolestmi, křečovitě se svíjelo a plazilo. Chvillemi zůstávalo téměř mrtvé a zdálo se, že nebožátko zemře. Bylo jen děkovat příznivým okolnostem, že hřebíky při stolici z dítěte všly a byly v plénkách domácími nalezeny. Objev ten způsobil ovšem zděšení a podezření padlo z tohoto nelidského skutku na nemanželského otce, který byl zatčen a k činu se také přiznal.

Na lavici obžalovaných seděl docela cynicky a dělal dojem spíše 17letého kluka, než 24letého muže. O jeho cynismu nejlépe svědčila výmluva, kterou svůj podlý čin hájil, že prý totiž hřebíky dal proto, že chtěl svou milou „mozlobiti“, protože prý si jemu stěžovala, „že kluk jenom furt spí a nekřičí“. Chtěl prý, aby chlapec nespal a křičel.

Porotci na otázku nedokonané vraždy úkladné přisvědčili kladně a Flajzar byl odsouzen do těžkého žaláře na šest roků. Trest za tak zvířecí čin, spáchaný na vlastním, teprve několikátýdenním a nevinném dítěti, je plně zasloužený.

*

I toto období uh.-hradištské poroty vyznačovalo se takovou růzností rozsudků, že to až zaráží. Dokazuje to jen, že otázka reformy zřízení porotního je už naléhavou.

I poctivé referování o soudních případech může být urážkou.

(Nejvyšší soud v Brně.)

V minulých dnech zabýval se Nejvyšší soud zmáteční stížností dělnice R. z Bruntálu, která podala žalobu na odpovědného redaktora opavské „Volksprese“ pro přečin urážky tiskem. Dělník R., její muž, byl totiž před krajským soudem v Opavě obviněn ze zločinu podvodu. Ve své obhajobě uvedl, že na jeho zločinu má částečnou vinu i jeho žena. „Volksprese“ v soudním referátu reprodukoval obhajobu obviněného, čímž se citila manželka obviněného uraženou na cti.

Kmetský soud v Opavě zprostil odpovědného redaktora žaloby, poněvadž soudní referát byl ve všech směrech přísně objektivní.

Nejvyšší soud však vřavě zmáteční stížností soukromé žalobkyně, osvobozující rozsudek zrušil a případ vrátil prvé instanci k novému projednávání. V odůvodnění se mimo jiné praví, že reprodukce výpovědí i při veřejných líčeních může být trestna.

Jak máme teď my, ubozí soudní referenti, psát soudní referáty?

Románek šestnáctileté.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Je tomu už pět roků, kdy hezounká Anička S., tehdy 16letý „bakfišek“, udržovala milostný poměr s dělníkem Janem C. z Vendryně na Těšínsku. V poměrně velmi krátké době došlo mezi milenci k intimním stykům a jednoho dne dívka s hrůzou poznala, že je v jiném stavu. O svých obavách pohovořila s milencem a ten jí poradil, aby zašla k zázračně lékařce do Polského Těšína a dala se prohlédnouti. Na cestu do Pol. Těšína milenci vydali se společně. Zázračná lékařka, nějaká Navráťová, dívku prohlédla, zjistila bezpečně, že je „v jiném stavu“ a dala jí nějaké „zeliny“ současně s poučením, jak jich má použít. Stalo se, ale „zeliny“ neúčinkovaly. Když o tom milencem zvěděl, sdělil Amdulce, že zná jistou porodní asistentku, Annu M. ve Vendryni, a ta že jim z tísně pomůže. Dívka nejdříve se bránila. Když však milencem jí sdělil, že si ji vzít nemůže, poněvadž je mladá, a upozornil ji na hanbu, jaká na ně čeká a rozhodně prohlásil, že ji zastřelí, neuposlechne-li jeho rady, podlehla a k porodní asistentce zašla. Byla znovu prohlédnuta, ale nedovolený zákrok proveden byl teprve při druhé návštěvě. Plod, pouze několikaměsíční, byl života schopný. Porodní asistentka zabalila jej do většího kusu vaty a v kamnech všecko spálila. Děvčeti řekla, aby v případě onemocnění nepovídala, co se jí přihodilo. Za operaci obdržela 50 Kč.

Tak vypravuje o případu obžaloba a to na základě vlastního doznání Anny S. i porodní asistentky Anny M.

Při přelíčení, konaném v minulých dnech před senátem r. z. s. Streitbergra, situace se změnila. Obžalovaná, vyhlízející ještě dnes jako děvčátko, popřela však rozhodně nedovolený zákrok, jak o něm dříve vyprávěla. „enkráté, když milenci byli v Polském Těšíně